Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 760 van 29 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van**
advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2026 heeft ingediend om (de schorsing en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 19 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS , die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de urgente procedure

Het beroep is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en betreft dus een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

Van de tijdige indiening van een beroep tegen een verwijderingsbesluit gaat krachtens artikel 2.31, §5 van de RvV-wet een automatisch schorsende werking uit. Het *"verzoek tot opschorting als voorlopige maatregel"* in toepassing van artikel 2.31, §4 van dezelfde wet is dus doelloos.

3. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vasthouding is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad wijst erop dat hij dus zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Wat betreft artikel 8 van het EVRM voert verzoeker aan dat zijn gezinsleven geen twijfel kan lijden, onder meer omdat een genetisch onderzoek is gebeurd waaruit zijn vaderschap ten aanzien van zijn dochter blijkt. Hij legde tevens de geboorteakte neer en de stappen die zijn ondernomen om het kind te erkennen. Uit het verslag van het genetisch onderzoek van 16 december 2024 blijkt met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat verzoeker de vader is van W.A., geboren in 2024. Er blijkt ook uit de uitwisselingen van september 2026 tussen mevrouw A., moeder van het kind, de sociaal assistent en de raadsvrouw van verzoeker, dat verzoeker voorafgaand aan zijn huidige arrestatie stappen heeft gezet om zijn dochter te erkennen. Anderzijds, het feit dat die genetische test werd gedaan toen verzoeker in 2024 in het gesloten centrum zat, laat verbazen dat de gemachtigde hier niet van op de hoogte is. Tijdens zijn gehoor op 23 september 2025 verklaarde verzoeker te wonen bij zijn partner en dochter. De reden voor de laattijdige demarches voor de erkenning van zijn kind ligt aan het feit dat verzoeker geen informatie had welke stappen hij daarvoor diende te zetten en de taalbarrière. Ondertussen zijn stappen gezet en dit voorafgaandelijk aan de arrestatie van verzoeker, waardoor blijkt dat zijn gezinsleven noch fictief, noch occasioneel is en er sprake is van effectieve banden, die actueel en verifieerbaar zijn. Verzoeker wijst erop dat het biologische ouderschap , ook buiten juridische erkenning of samenwoning, toch kan volstaan als effectief gezinsleven, indien er elementen zijn die wijzen op een effectieve persoonlijke relatie. Verzoeker wijst op de getuigenis van de moeder van het kind van 24 september 2026, waaruit blijkt dat hij zijn dochter ten laste neemt en voor haar aanwezig is. Het tegenovergestelde voorhouden, is in strijd met de elementen van het administratief dossier waarvan de gemachtigde kennis had voor het nemen van de beslissing. Volgens verzoeker is de gemachtigde niet tot een concrete belangenafweging overgegaan. Wat betreft het dochtertje heeft de gemachtigde enkel gemotiveerd dat er geen sprake is van samenwoning, noch is er sprake van een erkenning. Er is niets gemotiveerd over de genetische resultaten, noch de stappen die al zijn gezet teneinde het kind te erkennen, de tijd die verstreken is sedert de ingeroepen veroordelingen en het gedrag van verzoeker sedertdien. Hij vervolgt dat de gemachtigde moet aantonen dat hij een juist evenwicht heet beoogd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven. De waarborgen die artikel 8 van het EVRM biedt, de waarde hebben van een garantie en niet van welwillendheid of een praktische regeling en dat deze bepaling primeert op de Vreemdelingenwet. Een zo grondig mogelijk onderzoek , rekening houdend met de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of moest hebben, diende te gebeuren. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde niet afdoende rekening gehouden met het feit dat hij de vader is van een jong Belgisch kind, dat zijn biologisch vaderschap vaststaat en dat hij concrete stappen heeft gezet met het oog op de erkenning van zijn kind. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde zich beperkt tot theoretische, algemene en stereotiepe overwegingen, terwijl er geen enkel concreet element wordt aangehaald. Er is geen sprake van een concrete belangenafweging.

In het zesde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoger belang van het kind, zoals beschermd door artikel 24 van het Handvest, artikel 22bis van de Grondwet, artikel 5 van de richtlijn 2008/115/CE en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Concreet stelt verzoeker dat de bestreden beslissing geen overweging inhoudt van het hoger belang van het kind, van Belgische nationaliteit, twee jaar oud, waarvan verzoeker de vader is. Door de enige vermeldingen dat verzoeker heeft verklaard een minderjarig kind in België te hebben en dat de erkenning of samenwoning niet is aangetoond, heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Dit terwijl de bestreden beslissing ,

samen met het inreisverbod van zes jaar dat hem werd ter kennis gebracht op 16 juli 2025 zou het kind langdurig de mogelijkheid ontnemen om een duurzame relatie met haar vader te ontwikkelen en zou de erkenning door de vader van het kind doorkruisen. Bijgevolg ligt een schending voor van het hoger belang van het kind.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing inderdaad eerst uitgebreid theoretisch ingaat op rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat bij een situatie van eerste binnenkomst moet onderzocht worden of er een positieve verplichting op de staat rust om het gezinsleven te beschermen en te ontwikkelen, hetgeen moet gebeuren aan de hand van een fair balance toets. Er wordt aangehaald dat artikel 8 van het EVRM een staat niet verplicht om de door de vreemdeling gemaakte keuze van verblijfplaats of gezinshereniging toe te staan en dat het een fundamenteel beginsel van internationaal recht is dat de Staat de openbare orde mag waarborgen door de toelating en het verblijf van niet-onderdanen te reguleren. Dit betreft theoretische overwegingen die door de Raad kunnen gevolgd worden.

De gemachtigde stelt vervolgens dat uit niets blijkt dat de situatie van die aard is dat deze aanleiding zou kunnen geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Specifiek wat betreft het kind leest de Raad enkel dat de gemachtigde stelt dat uit geen enkel voorliggend stuk blijkt dat verzoeker A.W. inmiddels erkend heeft.

Er wordt aangehaald dat vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, er eerst gebruik moet gemaakt worden van de voor verzoeker openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Indien er moet aangenomen worden dat er affectieve banden zijn, zijn deze tot stand gekomen in een periode van onwettig verblijf en dit voldongen feit schept geen recht op verblijf. Er kan een aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend vanuit het buitenland, als aan de voorwaarden wordt voldaan en nadat het inreisverbod opgeheven werd. Volgens de gemachtigde liggen geen elementen voor die een bestaand en beschermd gezinsleven aantonen, en omwille van de illegale verblijfsstatus, de korte verblijfsduur en de ernst van de strafrechtelijke feiten is de beslissing proportioneel en niet in strijd met artikel 8 van het EVRM.

De Raad kan verzoeker volgen dat hiermee niet blijkt dat de gemachtigde op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind. Er blijkt inderdaad niet dat de erkenning door verzoeker van zijn dochter al rond is, gegeven dat verweerder ter zitting ook benadrukt. Er blijkt echter wel uit de neergelegde stukken, waarmee de Raad ex nunc moet rekening houden, dat dienaangaande concrete stappen zijn gezet en dit reeds voor het nemen van de huidige bestreden beslissing. Zo blijkt dat het biologisch ouderschap reeds werd vastgesteld in 2024 en blijkt eveneens dat de moeder van het kind meewerkt met de sociaal assistente, teneinde aan de sociaal assistente de nodige stukken over te maken, zoals haar identiteitskaart en die van de dochter, en dat de sociaal assistente samenwerkt met de advocaat van verzoeker.

Bovendien vereist het EHRM geen noodzakelijk juridische band tussen de ouder en het minderjarig kind opdat van een beschermingswaardig gezinsleven kan gesproken worden, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ worden beschouwd. (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHMR 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland §60). Ook de samenwoning van de ouder met het kind is niet noodzakelijk vereist. Wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Dienaangaande werden foto’s gevoegd van verzoeker met het dochtertje en ligt ook een attest voor van de moeder van het kind, met kopie van haar identiteitskaart, waarin ze verklaart dat verzoeker begaan is met zijn dochter, regelmatig vraagt hoe het met haar gaat en het nodige doet om met haar een regelmatige band te onderhouden.

De Raad meent dan ook dat in casu niet redelijkerwijs het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker met zijn kind van twee jaar kan betwist worden. Zoals de raadsvrouw ter zitting stelt, is er een vermoeden van een beschermingswaardig gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind. Dit wordt slechts in uitzonderlijke omstandigheden als verbroken beschouwt en in casu werden elementen voorgelegd om de band aan te tonen.

In casu is er inderdaad geen sprake van een inmenging in een bestaand verblijfsrecht, aangezien het om een eerste toelating gaat. Zoals de gemachtigde zelf erkent, moet in een dergelijke situatie een fair balance test gedaan worden, waarbij een billijke afweging dient gemaakt te worden tussen de belangen van de Staat en de belangen van het individu. Het Hof stelt in zijn rechtspraak aangaande artikel 8 van het EVRM dat

bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: "*the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (…). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.* » En verder "*It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.*" (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: "*Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention.* » (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen, die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

In casu kan niet redelijkerwijs betwist worden dat de bestreden beslissing een directe weerslag heeft op het kind. Toch leest de Raad geen enkel motief vanuit het oogpunt van het kind en haar hoger belang, zoals verzoeker terecht aanstipt. Op geen enkele wijze blijkt dat de gemachtigde enig gewicht heeft toegekend aan het belang van het kind.

Het betreft bovendien een jong kind van twee jaar. Dienaangaande stelde het Hof: « *dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irrémédiables sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent* (*Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; voir aussi, mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003-VI, Pini et autres c. Roumanie, précité*).» (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Uit het voorgaande blijkt dat het Hof erop wijst dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben op de gezinsband tussen het kind en de ouder. Het verbreken van het contact met een zeer jong kind kan aanleiding geven tot een toenemende verslechtering van de band met de ouder.

Bovendien benadrukt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat aan verzoeker tevens een inreisverbod is opgelegd. Er blijkt reeds een inreisverbod opgelegd op 16 juli 2025 van zes jaar. Welke gevolgen de uitvoering van de thans bestreden verwijderingsmaatregel op het kind kan hebben, in afwachting van een eventuele opheffing van een inreisverbod -waar de gemachtigde ook de nadruk op legt in de bestreden beslissing-, wordt in het geheel niet in rekening gebracht.

Het feit dat die band tot stand gekomen is in onwettig verblijf doet daar geen afbreuk aan. Ook alle overige motieven in de bestreden beslissing, hebben geen uitstaans met het hoger belang van het kind.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wat betreft het kind, en van artikel 24 van het Handvest wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoeker ervanuit gaat dat het louter hebben van een minderjarig kind volstaat om een daadwerkelijk beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. De Raad kan dit niet volgen. Verzoeker heeft ook concrete elementen voorgelegd om aan te tonen dat de relatie tussen hem en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren. Verder gaat verweerder er in de nota eveneens aan voorbij dat een beschermingswaardig gezinsleven tussen een ouder en zijn of haar minderjarig kind in principe wel wordt vermoed en de band maar in uitzonderlijke situaties als verbroken wordt beschouwd, hetgeen in casu niet kan blijken. Ook alle verdere overwegingen in de nota met opmerkingen, betreffen geen overwegingen vanuit het oogpunt van het kind en haar hoger belang.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat verzoeker een kind heeft verwekt tijdens illegaal verblijf, hem inderdaad geen recht op verblijf geeft, zoals verweerder aanvoert in de nota. Er dient evenwel nog een onderscheid gemaakt te worden tussen het niet verschaffen van een verblijfsrecht om die reden, en het opleggen van een gedwongen verwijderingsmaatregel. Thans ligt immers geen beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden voor, maar een gedwongen verwijderingsmaatregel, zonder evenwel op zorgvuldige en redelijke wijze rekening te houden met het hoger belang van het kind. Hij

was daartoe nochtans gehouden zowel in het licht van artikel 8 van het EVRM, als artikel 24 van het Handvest als artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft dat evenwel nagelaten.

In geen geval volgt de Raad het betoog in de nota dat verzoeker geen belang zou hebben bij zijn middel omdat hij onder een ouder definitief bevel en inreisverbod staat. Dit verhindert immers niet dat hogere rechtsnormen zich kunnen verzetten tegen het opleggen van een nieuwe verwijderingsmaatregel. Dit blijkt zowel uit de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, als uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling en het kind dat wordt geraakt door de beslissing. Er moet ex nunc rekening gehouden worden met eventuele nieuwe elementen in het licht van het gezinsleven, of het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand, die zich kunnen verzetten tegen het opleggen van de huidige meest recente terugkeerbesluit met verwijderingsmaatregel.

De Raad volgt verder dat het hoger belang van het kind niet absoluut is, doch wel "*of paramount importance",* zoals hoger aangehaald uit de rechtspraak van het Hof. Verder kan verweerder ook gevolgd worden dat een verwijderingsmaatregel tegen een ouder van vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Dit neemt niet weg dat hoe dan ook met het hoger belang van het kind moet rekening gehouden worden. De Raad verwijst dienaangaande naar het arrest van het Hof van Justitie van 11 maart 2021, C-112/20, MA tegen Belgische Staat waarin het Hof stelde dat artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, gelezen in samenhang met artikel 24 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten terdege rekening moeten houden met het belang van het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, ook al is dit besluit niet gericht tegen een minderjarige, maar tegen de vader van deze minderjarige. Dit heeft de gemachtigde nagelaten en verweerder kan daar a posteriori niet aan tegemoet komen in de verweernota.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel.</u>

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering van 19 september 2026 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken op negenentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. CLAESEN,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
M. CLAESEN	A. MAES